

นัยสำคัญของเส้นวาดเขียนเชิงศิลปกรรมบำบัด

เลิศศิริร์ บวรภักดิ์*

บทความนี้แปลและเรียบเรียงจากบทที่ ๑๓ ของหนังสือ Art as Therapy: Collected Papers ของ Edith Kramer พิมพ์โดยสำนักพิมพ์ Athenaeum, Gateshead, Tyne and Wear, Great Britain; ก.ศ. 2000. หน้า ๑๔๖-๑๖๕. อีดิธ เครเมอร์ ได้นำตัวอย่างกรณีหญิงสาวผู้ป่วยทางจิตจากความโหดร้ายทารุณตั้งแต่วัยเด็กเล็ก ที่มีพรสวรรค์ในการเขียนภาพทำให้สามารถควบคุมอารมณ์ตัวเองด้วยงานศิลปะ มีชีวิตอยู่รอดต่อมาจนได้รับจิตบำบัด. จากจิตบำบัดวิเคราะห์ได้พบนัยสำคัญของเส้นวาดเขียนในภาพที่ได้ช่วยให้เกิดการใช้ชีวิตเชิงสัญลักษณ์. เครเมอร์สรุปว่าการทำงานศิลปะของผู้ป่วยได้แสดงให้เห็นชัดถึงประโยชน์ของศิลปกรรมบำบัดที่ใช้ร่วมกับจิตบำบัดแบบสนทนา.

คำสำคัญ: ศิลปกรรมบำบัด, เส้นวาดเขียน, จิตบำบัด.

กรณีฮิวา - บรรยายโดยนักจิตบำบัด เคอร์สตีนา คุปเฟอร์มานน์

การวาดเขียนเส้นสำคัญมากในด้านจิตบำบัดต่อฮิวา หญิงสาวผู้สร้างสรรค์ อ่อนไหว และเฉลียวฉลาด. ความเพ้อฝันนอกจิตสำนึกและอันตรายต่อจิตใจที่เธอนำมาเรียบเรียงโดยใช้การวาดเขียนเป็นพื้นฐาน โดยเฉพาะความทรงจำก่อนวัยพูด. ภาพวาดของเธอได้ช่วยฮิวาให้จำประสบการณ์ความรู้สึกเจ็บปวดครั้งแรกในอดีตได้ทั้งหมด. ข้าพเจ้ารู้สึกเป็นโอกาสพิเศษที่ได้ช่วยสนับสนุนการต่อสู้ของเธอให้สามารถปรับตัวเข้าสู่โลกแห่งความเป็นจริง. เมื่อให้ฮิวามองดูภาพเขียนของเธอด้วยความร่าเริงใจอย่างยิ่ง ซึ่งเป็นครั้งแรกที่เธอให้ความร่วมมืออธิบายปฏิบัติการทางอารมณ์และดำเนินผ่านไปได้อย่างไร้เหตุผล” (ฟรอยด์ ๒๔๕๔-๒๔๕๖) ในวัยเด็กที่น่าขยะเขยง

และตั้งต้นชีวิตแบบไม่ใช้การทำลายล้าง.

กรณีผู้ป่วยรายนี้ชี้ให้เห็นความจำเป็นที่นักบำบัดต้องให้ความสำคัญต่อเนื้อหาทั้งที่เกิดขึ้นและนอกสำนึกที่ปรากฏในงานศิลปะของผู้ป่วย ซึ่งมักเป็นสิ่งที่เชื่อมโยงอย่างเดียวกับความทรงจำในวัยเด็กก่อนพูด. ดังนั้นงานศิลปะจึงสามารถช่วยติดต่อกับคนที่พูดไม่ได้จากสาเหตุต่าง ๆ ปลอดภัยกั้น, ทะลายโครงสร้างที่ปกป้องและการต่อต้านต่าง ๆ; และช่วยเปิดเผยความรู้สึกปวดร้าวและความทรงจำที่ขัดแย้ง เพื่อให้สามารถบำบัดแก้ไขให้คืนสู่สภาพสุขภาพจิตที่ดี.

ฮิวามีอายุ ๒๔ ปีตอนที่เธอเริ่มรับจิตบำบัด. ข้าพเจ้าพบเธอในการอบรมเชิงปฏิบัติการดูแลเด็กที่มารดาติดยา. เธอทำหน้าที่ให้คำปรึกษาและข้าพเจ้าเป็นหัวหน้าการอบรมฯ. เมื่อสิ้นสุดการอบรม เธอมาบอกข้าพเจ้าว่าเธอต้องการรับจิตบำบัด. เมื่อข้าพเจ้าถามถึงเหตุผล เธอตอบว่า “เพราะข้าพเจ้าเข้าใจใน

*คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ความสำคัญของบางเรื่อง เช่น ชุดนอนหรือสิ่งที่เด็กเอาไปกอดเพื่อรู้สึกอบอุ่นปลอดภัย”.

เริ่มแรกข้าพเจ้าไม่คิดว่าอีวาจำเป็นต้องรับการบำบัด, พิจารณาจากการแสดงความคิดเห็นของเธอ และการที่เธอให้ประโยชน์ต่อการอบรม. อีวาเป็นคนที่ค่อนข้างล้ารวมและวางตัวดีมาก, ข้าพเจ้าจึงเสนอแนะให้เริ่มการรักษาแบบการปรึกษา. แต่ตลอดภาคการปรึกษานี้ทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจถึงความต้องการความช่วยเหลือของเธอ. อีวามีความคล้ายกับซิลเวียแม่ของเธอที่สามารถเรียนรู้การเข้าสังคมได้เป็นอย่างดี แต่ข้างได้เลือกนั้นได้ซ่อนความรู้สึกฟ่ายแพ้, ลับสน, และความว่างเปล่า, ซึ่งเป็นที่มาของจิตบำบัดเชิงจิตวิเคราะห์ถึง ๘ ปี.

บ่อยครั้งที่อีวาอ้างตัวเป็นบุรุษที่สาม เช่น เมื่อเวลาเลิกการบำบัด เธอจะพูดว่า “ฉันต้องกลับบ้านไปดูแลอีวา”. น้ำเสียงของเธอเปลี่ยนทันทีทันใดจากเสียงหญิงเต็มวัย เป็นเสียงระอื้นของเด็กหญิงเล็ก ๆ ซึ่งขึ้นอยู่กับว่าเธอกำลังพูดเรื่องอะไร.

ตั้งแต่อายุ ๘ ขวบ อีวาพยายามฆ่าตัวตายบ่อย ๆ บางครั้งรุนแรงจนถึงกับบาดเจ็บ. เธอเป็นคนไม่โห่ร้ายและควบคุมความโกรธไม่ได้ จนถึงกับทำร้ายร่างกายผู้อื่นในบางครั้ง. เธอรู้สึกเศร้าซึมบ่อย ๆ และมักพบปัญหาทางอารมณ์ไปเป็นเรื่องราวทางกาย. อีวามีปัญหาเสพติดรุนแรงเหมือนกับคนอื่น ๆ ในครอบครัว. แต่แม้ว่ามีปัญหามากมาย เธอก็เป็นผู้หญิงที่ฉลาด, อ่อนไหว, ตอบสนองและห่วงใยดูแลคนอื่น.

เหตุพื้นฐานที่เร้ากระตุ้นอีวาให้เริ่มรับจิตบำบัดเพราะเธอต้องการที่จะใช้ชีวิตโดยปราศจากยาเสพติด. เธอกล่าวว่าเธอรู้สึกเป็นคนหลอกลวง เพราะเธอเป็นผู้แนะนำวัยรุ่นไม่ให้ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดแต่เธอกลับเป็นผู้ใช้ยาเอง. นอกจากนั้นเธอยังหวังที่จะเป็นตัวตนที่แท้จริง เริ่มโดยเลิกมีความสัมพันธ์แบบหญิงรักหญิงกับแฟนนักบำบัด. อีวาต้องการที่จะควบคุมพฤติกรรมการทำร้ายตัวเองของเธอ. ข้าพเจ้าสามารถรับรู้ถึงแกนความเข้มแข็งของเธอและรู้สึกได้ว่าเธอคือนักสู้ชีวิตที่แท้จริงเป็นผู้ที่พยายามค้นหาทางแก้ปัญหาเพื่อการอยู่รอด.

เมื่อเริ่มการบำบัด ข้าพเจ้าได้อธิบายกฎการวิเคราะห์ความสัมพันธ์อิสระและความสำคัญของการรายงานความฝัน. เพื่อลบล้างประสบการณ์ความรู้สึกแตกแยกของเธอ ข้าพเจ้า

ใช้เทคนิควิธีการแปลความอย่างสมบูรณ์โดยคำนึงไม่เพียงการส่งถ่าย แต่พยายามเชื่อมประสานมันโดยทันทีทันใดกับสิ่งที่ข้าพเจ้าได้เรียนรู้เกี่ยวกับประสบการณ์และความคาดหวังของเธอ. เทคนิควิธีนี้ให้ผลต่อเชื่อมโยงในทันที ซึ่งอีวาบอกว่าชีวิตเธอยุ่งเหยิงน้อยลง.

ยกตัวอย่าง วันหนึ่งในช่วงฤดูร้อนที่อากาศร้อนจัด อีวามาเข้าภาคการบำบัด เธอตัวลั่นเทาด้วยรู้สึกหนาว นั่งอยู่ในห้องรับรองไม่ยอมเข้าห้องทำงาน เพราะกลัวว่าข้าพเจ้าจะขังเธอไว้ในห้อง ซึ่งเป็นปฏิกริยาการส่งถ่าย. อีวาทักวลเกี่ยวกับพฤติกรรมประหลาด ๆ ของเธอ เช่นขณะทำงาน พนักงานมองเธอด้วยสายตาแปลก ๆ เมื่อเธอยืนยันขอให้พวกเขาเปิดเครื่องทำความร้อนในอาคาร เพราะเธอโยงความรู้สึกกลัวจะถูกขังในห้องทำงานของข้าพเจ้าไปเข้ากับเหตุการณ์ในช่วงเด็กที่แม่ชีโมโหของเธอกวาดข้าวของออกจากตู้เย็น แล้วผลักเธอเข้าไปขังไว้ในตู้เย็น. สตาร์หญิงพื้นเมืองอเมริกันคนรักเก่าของซิลเวียที่เป็นทั้งเลขาและแม่บ้าน และพี่เลี้ยงของอีวา ได้ช่วยเปิดตู้เย็นก่อนที่อีวาจะหนาวตายหรือขาดอากาศหายใจ.

ซิลเวีย นักร้องอาชีพชื่อดังจะโกรธมากเมื่อ อีวาเข้ามาขัดจังหวะการร่วมรักกับสตาร์ ซึ่งเป็นกิจวัตรก่อนที่ซิลเวียจะออกไปแสดงในงานช่วงค่ำ. เมื่อข้าพเจ้าทำให้อีวาตระหนักถึงความเชื่อมโยงระหว่างความทุกข์ปัจจุบันกับประสบการณ์ในอดีตของเธอ ได้ช่วยให้ อีวาสงบลงและหยุดอาการลั่นเทา. เมื่อเธอเชื่อใจข้าพเจ้า และได้รับผลการทดสอบความจริงที่ดี อีวาก็สามารถกลับไปทำงานของเธอที่หน่วยงานได้อย่างปกติ.

ภูมิหลังของอีวา

เรื่องราวชีวิตของอีวาเต็มไปด้วยความน่ากลัวของเหตุการณ์ร้ายแรงต่าง ๆ. ในบางครั้งขณะที่ข้าพเจ้าฟังเรื่องเล่าที่เธอเรียกว่า ‘ฉากนรก’ ก็สงสัยเกี่ยวกับความเชื่อได้ของความทรงจำเหล่านั้น และหวังว่าไม่เพียงเป็นเรื่องบิดเบือน แต่ทั้งหมดไม่ใช่ความจริง. อย่างไรก็ตาม ประวัติการรักษา, รายงานของโรงเรียน, เอกสารทางกฎหมาย และคำบอกเล่าจากญาติและคนรู้จักเธอในอดีต ได้ยืนยันว่าเรื่องในความทรงจำเหล่านั้นถูกต้องทั้งหมด.

อีวาคลอดโดยการผ่าตัดดอกทงหน้ำท้องซึ่งทำให้เธอรู้สึกว่าเป็นผู้ทำลายอนาคตของแม่ของเธอ. ลิลเวียที่ติดเฮโรอีนทับถมความผิดให้อีวาเป็นต้นเหตุเรื่องนี้. แพรงค์สามีของลิลเวียเป็นผู้นำซึ่งลิลเวียพึ่งพาจากเขา. ลิลเวียใช้ยาเหมือนกินลูกกวาดและยังบังคับให้อีวากินด้วยเพื่อจะได้นอนหลับในช่วงที่เธอออกไปทำงานร้องเพลง. ดูว่าบุคลิกผสมผสานระหว่างแม่กับลูกได้เป็นความพัวพันที่แม่ถ่ายทอดปัญหาให้กับอีวาโดยเฉพาะเรื่องการแยกจากสามี.

มีสัญญาณอยู่บ้างที่แสดงว่าลิลเวียมีความปรารถนาต้องการดูแลอีวาให้แตกต่างจากแบบที่เธอสืบทอดจากแคทเธอรีนแม่ของเธอที่เป็นนักพนันผิดกฎหมาย ที่ต้องรีบย้ายที่อยู่บ่อยครั้งหนีตำรวจ. ดังนั้น ในช่วงวัยเด็ก บ่อย ๆ ที่อีวากลับจากโรงเรียนมาพบบ้านที่ว่างเปล่า และด้วยความตื่นตระหนก เธอจะติดต่อญาติและหาเบาะแสที่อยู่ของพ่อแม่เธอ. การที่ลิลเวียให้อีวากินยาอาจเป็นความพยายามที่จะให้เด็กซาชินต่อความรู้สึกเจ็บปวดของการแยกทางของบิดามารดา. แต่แล้วอีวาก็เข้าสู่สภาพเดียวกับแม่ของเธอ ต้องอาศัยการเสพยาเพื่อบรรเทาความปวดร้าวทางจิตใจ.

อีวากุ้ยย้ายทางเพศโดยลิลเวีย, แพรงค์ และเพื่อน ๆ ของพวกเขา จนอายุได้ ๘ ขวบ เมื่อแพรงค์ถูกจำคุก. แม่ในบางครั้งที่ลิลเวียไม่เข้าร่วมกระทำย่ำยี แต่เธอก็ไม่เคยห้ามปราม. อีวาบอกกับข้าพเจ้าว่าแม่ของเธอมักพูดกับเธอด้วยน้ำเสียงที่เกลียดชังว่า 'ฉันรักเธอนะแต่ฉันไม่ชอบเธอ'. อีวาฝังใจว่าเธอเป็น 'มะเร็งร้ายของครอบครัว' เป็น 'เมล็ดพันธุ์ที่เลว'. ที่จริงแล้ว พ่อบังเกิดเกล้าของอีวาคืออีริคผู้จัดการของลิลเวีย. แพรงค์เองดูเหมือนจะรู้ว่าเขาไม่ใช่พ่อแท้ ๆ ของอีวา ซึ่งอธิบายได้ว่าทำไมอีวาถึงถูกย้ายหนักกว่าพี่น้องคนอื่น ๆ ในครอบครัว.

ลิลเวีย, แพรงค์ และเพื่อน ๆ ของพวกเขา มักย่ำยีอีวาเพื่อที่กระตุ้นอารมณ์ แล้วผลักเธอลงจากเตียง บังคับเธอให้เปลือยกายนั่งถ่างขาบนพื้น. ผนังห้องนอนของลิลเวียติดกระเบื้องไว้เพื่อให้อีวาเผชิญกับกิจกรรมบนเตียงของแม่ของเธอ. บางครั้งอีวาถูกผลักให้เข้าไปอยู่ในตู้เสื้อผ้าและถูกขังไว้ซึ่งบ่อยครั้งที่เธอถูกขังไว้ทั้งวัน. ภายในตู้อีวาจะห่อตัวเธอด้วยชุดนอนของแม่ของเธอเพื่อปลอบใจตัวเอง. เมื่อลิลเวียรู้ว่าชุดนอนของเธอทำให้อีวา

รู้สึกสบายขึ้น เธอนำชุดนอนมาฝึกเป็นชิน ๆ คล้ายว่าเธอฝึกจากความรู้สึกสบายและความปลอดภัยของอีวา.

ลิลเวียทำลายของเล่นที่อีวารักหวงแหวงด้วย เช่น ตุ๊กตาที่อีริคให้เมื่อมาเยี่ยม. อีวาเก็บเข็มฉีดยาที่แม่เธอใช้ เป็นสิ่งเดียวที่อีวาเก็บไว้ได้โดยซุกซ่อนไว้ในถุงเท้า, รองเท้า หรือผมจนกระทั่งเธอโตเป็นผู้ใหญ่. ในที่สุดหลังจากจิตบำบัดได้ช่วยให้เธอยอมรับในการตายจากไปของแม่ของเธอ อีวาก็ทำพิธีฌาปนกิจให้กับสิ่งที่เปรียบเสมือนตัวแทนแม่ของเธอ.

ในช่วงต้นของวัยเด็กในระหว่างที่แม่ของเธอต้องฝึกซ้อมสำหรับการแสดง อีวาถูกส่งไปให้การดูแลโดยพี่สาวหรือโดยคุณยายแคทเธอรีนที่อีวาชื่นชอบ. แคทเธอรีนอ้วนมาก มักให้อีวากินอาหารมากเกินจากตู้เย็นทั้ง ๓ ตู้ของเธอ. อีวามีความทรงจำที่ดีเกี่ยวกับแคทเธอรีนที่พาเธอไปที่ยวเล่นในสวนสาธารณะ และหลายครั้งช่วยไม่ให้อีวาต้องไปสถานี่ตำรวจร่วมกับพ่อแม่ที่โดนจับกุม.

อีวายังได้รับการดูแลจากสตาร์ เพื่อนรักของลิลเวีย ตั้งแต่เธออายุ ๓ ขวบ จนถึง ๘ ขวบ. สตาร์ไม่เคยย่ำยีเธอ. สตาร์เป็นผู้นำความรู้ความเข้าใจ ความหมายและความสนุกสนานมาสู่ชีวิตของอีวา ทำให้รู้สึกได้ถึงความปลอดภัย, ความถูกต้อง, และความไว้นั่นเชื่อใจ. อีวายังนึกถึงความสุขที่ไปเดินเล่นในสวนสาธารณะด้วยกับเธอทุกสัปดาห์เพื่อดูแมวเล่นสนุกสนานและมักซื้อลูกโป่งและขนมหวานในตอนเดินกลับบ้าน. สตาร์สอนอีวาให้อ่านหนังสือ ซึ่จักรยานและเล่นสเก็ตน้ำแข็ง.

อีวาไปเข้าค่ายฤดูร้อนที่นักแสดงส่งลูกเข้าร่วม. อีวาเป็นเด็กในกลุ่มอายุน้อยที่สุดที่เข้าค่าย จึงตกเป็น 'สัตว์เลี้ยง' ของเด็กโต. อีวาจำได้ว่าเธอถูกปลุกในตอนเช้าด้วยเสียงเพลงของลิลเวีย เนื่องจากพ่อแม่ของเด็กที่เข้าค่ายมักนำบทเพลงมาสร้างความสนุกสนานและความสบายแก่ลูก ๆ ของเขา.

ที่บ้านอีวามีชีวิตเป็นอีกแบบหนึ่ง ช่วงที่ลิลเวียไม่ได้ไปทำงานเธอจะอยู่ในสภาพเมายานอนซังกัตัวอยู่ในห้อง. สิ่งที่ตรงเวลาเช่นเดียวกับการ 'ไม่อยู่บ้าน' ของลิลเวีย คือการต่อสู้ทำร้ายกันประจำวันระหว่างลิลเวียกับแพรงค์ ซึ่งบางครั้งเธอก็ถูกดึงเข้าไปในเหตุการณ์ด้วย. แพรงค์มีอารมณ์ร้ายที่ควบคุมไม่ได้และมักชกจากโรคจิต ล้มนอนบนพื้น น้ำลายฟูมปาก และ

นัยน์ตากลับ. ตำรวจเองมักหลีกเลี่ยงไม่เผชิญกับเขา ทุกครั้งที่ตำรวจมา ตำรวจจะเปิดสัญญาเตือนภัย (ไซเรน) เพื่อให้โอกาสแฟรงค์หลบหนีก่อนที่จะพวกเขาจะมาถึง. ทุก ๆ คนหลีกเลี่ยงที่จะเผชิญหน้ากับเขา ยกเว้นซิลเวียที่เป็นโรคชอบความเจ็บปวดจากความรุนแรง.

บ้านของอีวามีสภาพยุ่งเหยิงและทะเลาะทุกครั้งหลังจากเหตุการณ์รุนแรงระหว่างพ่อกับแม่. เธอกล่าวว่าเธอชื่นชมความสามารถของซิลเวียในการซ่อมแซมความเสียหายที่จะซ่อมทุกอย่างด้วยซีเมนต์ดูโก้ รวมทั้งใช้ติดเกลียวผมของอีวา หรือใช้ปิดแผลมีดของแฟรงค์ แต่บ่อยครั้งที่แผลเหล่านี้ติดเชื้อเพราะอีวาถูกโยนลงไปในห้องอาบน้ำร้อนที่ผสมกับปัสสาวะและอุจจาระ. แฟรงค์ขู่อีวาว่าเขาจะจับเธอคนน้ำถ้าไปเล่าเรื่องที่เธอถูกกระทำทารุณต่าง ๆ. เมื่ออีวาเป็นผู้ใหญ่ เธอใช้ซีเมนต์ดูโก้ปิดอวัยวะเพศป้องกันการถูกชำเรา.

ในวัยเด็ก อีวาไม่ค่อยได้รับอนุญาตให้มีเพื่อน เธอจึงไม่มีโอกาสเปรียบเทียบชีวิตบ้านของเธอกับครอบครัวอื่น. เธอได้แต่จดจำความรู้สึกที่เกี่ยวกับความไม่ดีของตัวเองที่ถูกด่าว่าเป็น 'เมล็ดพันธุ์เลว' ที่คอยร้องขอการให้อภัย และให้สัญญากับซิลเวียและแฟรงค์ว่าจะปรับปรุงตัว, ซึ่งเธอก็ไม่ออกกว่าจะให้ปรับปรุงอย่างไร นอกจากให้กระทำการชั่วร้าย รวมถึงการใช้ปากตบสนองความต้องการทางเพศแก่ทั้ง ๒ คน ซึ่งเธอบอกว่าทำให้รู้สึกที่กำลังสลักจะตาย. มีบางครั้งที่ซิลเวียรู้สึกเสียใจในการกระทำต่าง ๆ และแนะนำให้อีวาไปอยู่ในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า. แต่อีवालัวจะต้องเผชิญกับสภาพใหม่ ซึ่งอาจเลวร้ายกว่าเดิม จึงขอร้องซิลเวียให้เธออยู่ในบ้านต่อไป. อีวาได้รับการรักษาจากแพทย์ประจำตัวแม่ของเธอ ที่ได้รับค่าหมอมอบอย่างดีที่ช่วยปิดบังหลักฐานการกระทำชั่วร้ายในครอบครัว.

อีวาเชื่อมโยง ๒ เหตุการณ์ชั่วร้ายที่เธออธิบายว่าก่อความปวดร้าวยิ่งกว่าการกระทำทางกายเสียอีก คือเมื่อเธออายุ ๘ ขวบ ถูกส่งไปอยู่กับยายเมื่อมีนักข่าวและช่างภาพมาทำบทสารคดีเกี่ยวกับซิลเวีย. อีวาถูกอ้างว่าเธอดูเศร้าสร้อยเกินไปที่จะปรากฏในรูปภาพครอบครัว ที่เป็นภาพลักษณ์และชื่อเสียงของแม่, อาจทำให้อาชีพของแม่เสียหายหากอีวาอยู่ด้วย. อีวาได้รับความจริงในภายหลังว่าเพื่อนร่วมชั้นเรียนของเธอมาเป็นตัวแทนเธอ

ในภาพถ่าย, เธอจึงพยายามแวนคอยตาย แต่ได้รับการช่วยเหลือทันจากเพื่อนบ้าน.

เมื่ออีวาอายุ ๑๓ ปี ซิลเวียบังคับให้เธอทำคัลยกรรมตกแต่งเพื่อจะได้ดูละม้ายคล้ายคลึงกันโดยเธออ้างว่าอีวาจะสวยและมีคุณค่าถ้าได้เปลี่ยนแปลงใบหน้า. ซิลเวียส่งอีวาไปรับการผ่าตัดเมื่อพบว่าอีวามีไฟเนอรัลที่จมูก. ขณะผ่าตัดภายใต้ยาสาเฉพาะที่ อีวาได้ยินเสียงขึ้นส่วนกระดูกคางของเธอถูกหย่อนลงในถังขยะเป็นระยะ ๆ. อีวาบ่นว่าเธอได้สูญเสียลักษณะตัวตนของเธอที่มีอยู่น้อยนิด. ซิลเวียจัดงานเลี้ยงฉลองการแปลงโฉมหน้าของอีวาและเรียกว่า 'วันเกิดใหม่' ของอีวา. เพื่อน ๆ ของซิลเวียคลั่งตามไปกับความคล้ายคลึงของหน้าแม่กับลูก. ในตอนที่อีวาเล่าเรื่องนี้มาเล่าในชั่วโมงจิตบำบัด ข้าพเจ้าได้ปลอบใจความมั่นใจว่า การแสดงออกทางอารมณ์ของเธอจะค่อย ๆ แปรเปลี่ยนจากใบหน้าลอกแบบซิลเวียไปสู่ใบหน้าที่สะท้อนภาวะจิตใจและบุคลิกภาพแท้จริงของเธอ.

ในปีเดียวกันนั้น แม่ของอีวาเสียชีวิตลงจากภาวะแทรกซ้อนทางหัวใจจากการผ่าตัดมดลูก. อีวาไม่สามารถยอมรับการตายของแม่เธอ และแม่แต่ญาติ ๆ และเพื่อน ๆ ของเธอก็ยังมีจินตนาการลงว่าซิลเวียยังมีชีวิตอยู่. ในพิธีฝังร่างไว้วิญญาณของซิลเวียที่สวมใส่ชุดการแสดงครั้งสุดท้ายของเธอและเปิดเพลงของเธอตลอดสัปดาห์ Shiva ซึ่งเป็นประเพณีไว้อาลัยในศาสนาฮินดู. อีวารู้สึกว่าซิลเวียยังคงวนเวียนอยู่ในชีวิตเธอ. เมื่อแฟรงค์ออกจากคุกมาก็ย้ำความคิดนี้โดยเรียกอีวาด้วยชื่อภรรยาของเขา และยืนยันให้อีวาอยู่ร่วมกับเขาเช่นสามีภรรยา. แต่อีวาปฏิเสธ เขาจึงเอาบ้านให้คนเช่า และต่อมาก็ขายไปพร้อมกับข้าวของของอีวา ซึ่งรวมกระดานวาดเขียนที่อีวาทวงแหวนเพราะแม่ของเธอเป็นคนให้.

เมื่อแฟรงค์แสดงว่าไม่สนใจและไม่ดูแลเธอ, ศาลจึงส่งอีวาไปอยู่ในความดูแลของพี่สาวที่แต่งงานแล้ว แต่อีวารู้สึกว่ามันเลวร้ายกว่าอยู่ที่บ้าน. ปีต่อมา อีวาไปเช่าห้องพักอยู่กับครอบครัวครูโรงเรียนมัธยม. ครูผู้นี้ชอบบรรณาธิการด้านศิลปะของเธอ. อีวาจ่ายค่าห้องพักและค่ากินอยู่ของเธอด้วยการทำงานบ้านและเลี้ยงเด็กตอบแทน. หลังจากจบมัธยมศึกษา อีวาเข้าเรียนต่อที่โรงเรียนศิลปกรรมได้ ๖ เดือน ก็ต้องลาออกเพราะ

มีเรื่องยาเสพติดในโรงเรียน ที่เธอไม่ต้องการร่วมสังฆกรรม. อีวากลับไปยังบ้านเดิมของเธอ และพยายามคืนดีกับแฟรงค์ แต่กลับถูกต่ออายุคุกหัก. จากนั้นเธอไม่ได้กลับไปหาเขาอีกเลย.

อีวาแต่งงานกับช่างภาพ อยู่กันปีเดียวก็หย่าร้าง เพราะเธอไม่สามารถปรับตัวเรื่องเพศสัมพันธ์กับชีวิตแต่งงาน. เธอกลับไปเรียนจนสำเร็จปริญญาตรีสาขาการให้คำปรึกษา และได้งานทำ. เธอใช้ชีวิตคู่กับคนหลายคนและเกิดความรักจริงจังกับชายสูงอายุที่มีครอบครัวแล้ว. ความสัมพันธ์จบลงเมื่ออีว้าย้ายไปอยู่กับนักจิตบำบัดที่ทำงานใหม่ที่วิทยาลัย. นักจิตบำบัดหญิงคนนั้นแนะนำการรักษาเธอให้หายได้ต้องใช้วิธีไปสัมผัสกับเหตุการณ์แล้วร้ายทำนองในอดีต. การบำบัดดังกล่าวดำเนินในช่วงกลางคืนในตอนที่ไม่มีใครอยู่ได้ยินเสียงหวีดร้องของอีวา. อีวามักเกิดความสงสัยในวิธีการบำบัด เมื่อสังเกตเห็นอารมณ์ตื่นเต้นของนักบำบัด.

เมื่ออีวาได้งานเป็นผู้ให้การปรึกษาในหน่วยงานดูแลวัยรุ่นติดยา เธอได้รับการชมเชยว่าเป็นผู้ที่อุทิศตนในงานและมีประสิทธิภาพ, มีจิตสำนึกดีและขยันขันแข็ง; ตามคำเล่าของเธอเองว่าเป็น 'คนบ้างาน'. ในช่วงนั้นอีวาเลี้ยงสุนัขตัวหนึ่ง. เธอเลี้ยงมันด้วยความรักและการกระทำที่ชั่วร้ายสลับกัน. ในบางครั้ง อีวาคิดว่าสุนัขของเธอเป็นสิลเวียที่กลับชาติมาเกิด เพราะแม่ของเธอเคยบอกว่าตายแล้วจะเป็นสุนัขกลับมาหา.

อีวาไปเยี่ยมสุสานหลุมศพของแม่เธอทุกสัปดาห์ พุดคุยผ่านท่อโลหะที่เธอเสียบลงไปในพื้นที่ดิน. เธอปักใจว่าสิลเวียยังไม่ตายและหวังว่าเธอจะได้พบแม่บนถนน แต่ไม่มีใครเชื่อ. เมื่อครบรอบปีการตายของสิลเวีย, อีวาไปที่โรงพยาบาลที่แม่ของเธอเสียชีวิต และแจ้งงานขอพบ, และได้แสดงความรุนแรงต่อเจ้าหน้าที่. เมื่ออีวาเริ่มเข้ารับจิตบำบัดแล้ว เธอไม่ยอมพูดเกี่ยวกับเหตุการณ์ในวัยเด็ก เพราะกลัวว่าสิลเวียจะกลับมาทำโทษเธอ เช่นสมัยเธอเป็นเด็ก เมื่ออีวาเล่าให้ครูที่โรงเรียนฟังว่ารอยฟกช้ำและบาดแผลบนตัวเธอในสมัยนั้นเกิดขึ้นอย่างไร.

การเขียนภาพเพื่อการอยู่รอด

ตั้งแต่เป็นเด็กเล็ก อีวาเขียนภาพมาตลอด แต่แม่ของอีวาคิดทิ้ง เพราะกลัวว่าเนื้อหาในภาพอาจฟ้องเรื่องราวชีวิตที่บ้าน

สร้างความเสียหายแก่อาชีพการงานของเธอ. อีวากังขังในเรื่องนี้โดยใช้เทคนิคการวาดภาพร่างเนื้อเรื่องที่แม่ไม่ยอมรับ.

อีวาบันทึกประสบการณ์ของเธอไว้ในภาพ. เธอเขียนไว้หลายร้อยภาพก่อนหน้าเข้ารับจิตบำบัด ซึ่งได้ช่วยป้องกันเธอไม่ให้ถูกประสบการณ์ในอดีตครอบงำอย่างหมดจด. เมื่ออีวาถ่ายภาพเขียนมาแสดงในชั่วโมงบำบัด เธอยังไม่รู้ความหมายของภาพเลย จนกระทั่งเมื่อเธอแสดงภาพเหล่านั้นต่อข้าพเจ้าและพุดคุยประติดประต่อกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น อีวาจึงค่อย ๆ รับรู้เข้าใจความเกี่ยวข้องของภาพกับอดีตของเธอ. อีวาถ่ายภาพเขียนทั้งก่อนเข้ารับจิตบำบัด และภาพที่เธอเขียนใหม่ในช่วงรับการบำบัดอีกไม่ต่ำกว่า ๑๐๐ ภาพมาแสดงในช่วงการบำบัด. อีวาไม่เคยเขียนภาพในห้องทำงาน เธอวาดทุกภาพจากบ้านของเธอ.

ภาคการบำบัดมีแผนการทำงานเป็นอย่างดี ทำให้อีวารู้สึกปลอดภัยว่าข้าพเจ้าจะไม่ปล่อยให้เธอแสดงอารมณ์ทางเพศหรือความก้าวร้าว และเราใช้การติดต่อกันทางสนทนาเท่านั้น. ทุกครั้งเมื่อเธอมาปรากฏตัวภายใต้ฤทธิ์ยา ข้าพเจ้าให้เธอกลับเพราะการบำบัดจะไม่เกิดผล. เมื่อเธอมารับการบำบัด เธอจะเลือกนั่งเก้าอี้โยกใกล้ประตู อ้างว่าเธอจะไม่สามารถวิ่งออกไปจากห้องทันทีเมื่อหมดเวลาบำบัด เพราะเธอรู้ว่าการจากกันของเรายากยิ่งสำหรับเธอ.

พันธมิตการบำบัดได้เกิดขึ้นรวดเร็วและเหนียวแน่น. เธอพูดกับข้าพเจ้าเป็นแบบอย่างในอุดมคติอยู่หลายปีก่อนที่เธอมั่นใจว่าได้กำจัดภาพความทรงจำที่ร้าย ๆ จากพ่อแม่ออกไปแล้ว และละทิ้งการบำบัดได้. แท้จริงแล้ว เธอมาติดตามข้าพเจ้าเพียงเพื่อแทนการเสพยาของเธอ ซึ่งเธอหยุดเสพยาได้หลังจากรับจิตบำบัด ๑๘ เดือน ซึ่งเธอไม่เคยขาดการบำบัดแม้แต่ครั้งเดียว, และแต่ละวันเธอจะเดินวนรอบ ๆ อาคารสำนักงานของข้าพเจ้าวันละหลายรอบเพื่อให้เธอมั่นใจว่าการบำบัดไม่ใช่ความฝัน.

อีวาพยายามฆ่าตัวตายหลังจากได้รับจิตบำบัดเดือนแรก ทั้งนี้เนื่องจากมีประสบการณ์ถ่ายทอด ที่ทำให้เธอรู้สึกว่าการหยุดไปพักผ่อนของข้าพเจ้าเป็นเหตุการณ์เหมือนกับที่เธอถูกแม่ปฏิเสธและทอดทิ้งในวัยเด็ก. ข้าพเจ้าจึงวางแผนวิธีบำบัด

เพื่อให้เธอรู้สึกปลอดภัยต่อการหยุดงานครั้งต่อไปของข้าพเจ้า. ข้าพเจ้าบันทึกเสียงของข้าพเจ้ากลุ่มเธอว่าเธอได้ประสบความสำเร็จจากการบำบัดแล้วระดับหนึ่ง มีส่วนที่เหลือต้องสานต่อไป ทั้งนี้เพื่อให้กำลังใจอีวาให้เกิดความรู้สึกถึงการทำงานได้ผลสำเร็จอย่างต่อเนื่อง. ข้าพเจ้าได้บันทึกดนตรีและอ่านกลอนที่เกี่ยวข้องกับเธอไว้ในเทปด้วย เพื่อแสดงความรู้สึกเชื่อมโยงทำนองเดียวกับเทปที่ซิลเวียมอบให้เธอในช่วงที่ต้องจากไปแสดงเพลงในต่างประเทศ. นอกจากนี้ยังได้ทำถุงนอนไว้สำหรับให้เธอซุกเข้าไปเมื่อเกิดความกลัว. การกระทำเหล่านี้เพื่อให้เธอระลึกย้อนถึงเหตุการณ์ชุดนอนของซิลเวียที่อีวาใช้ห่อตัวเธอเพื่อความอุ่นใจในวัยเด็ก. ถุงนอนและดนตรีเป็นสิ่งที่ช่วยการปลดปล่อยความรู้สึกต่าง ๆ ของอีวาที่เกิดขึ้นในช่วงต้น ๆ และยังทำให้นึกถึงสตาร์ เพราะหญิงพื้นเมืองอเมริกันใช้ถุงปาล์มแบกลูกอ่อนของพวกเขา. สิ่งของเหล่านี้ยังช่วยให้นึกถึงความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับข้าพเจ้าด้วย ซึ่งข้าพเจ้าได้ยกกับเธอเสมอว่าปัจจุบันเธอไม่ใช่เหยื่อที่ช่วยตัวเองไม่ได้อีกแล้วและความสัมพันธ์ระหว่างเราจะดำเนินต่อไปนานเท่าที่เธอต้องการ.

ตั้งแต่เริ่มต้น ข้าพเจ้าพยายามสร้างประสบการณ์ด้านสังคมและอารมณ์ที่ถูกต้องต่ออีวา. การฟังเธอเล่าอย่างเห็นอกเห็นใจช่วยสนับสนุนความเชื่อความรู้สึกของเธอ, รวมถึงการแสดงความรู้สึกอย่างโปร่งใสและการแปลความต่าง ๆ อย่างกระจ่างชัดเจน ทำให้อีวา รู้สึกว่าข้าพเจ้าอยู่ข้างเธอในสภาพการพึ่งพากันแบบที่เธอเฝหา. อย่างไรก็ตาม เพื่อให้เธอคุ้นกับการอยู่ร่วมกันฉันการพึ่งพาอย่างไร้ความวิตกกังวล ข้าพเจ้าได้ให้ความมั่นใจกับอีวาว่าข้าพเจ้าแปลความได้ เพราะข้อมูลที่เธอบอกเล่า จึงทำให้เธอเชื่อใจว่าข้าพเจ้าไม่ได้พยายามรวบรัดหรืออนุกรุกขอบเขตอัตตาที่เปราะบางของเธอ ซึ่งเป็นการป้องกันไม่ให้เกิดความรู้สึกภาวะแตกแยกในตัวตนของเธอ.

โดยทั่วไปแล้ว การรับรู้ของอีวาค่อนข้างแตกแยกสับสนเนื่องจากได้รับการกระตุ้นทางเพศอยู่ซ้ำ ๆ เรื่อย ๆ ในช่วงต้น ๆ ของชีวิต ทำให้เธอรู้สึกว่าเป็นเรื่องเพศสำหรับเธอไปหมด. เมื่อตั้งต้นจิตบำบัดอีวาบอกว่าไม่มีอะไรเลยที่เป็นจริงอย่างที่เห็น เพราะทุกสิ่งทุกอย่างจะหวนไปเข้าเรื่องอวัยวะเพศชายหรือ

ช่องสังวาสไปเสียหมด แม้กระทั่งเรื่องพ่อแม่ของเธอ.

อีวาติดปากอุทานว่า 'ใส่เส้น' เมื่อเธอรู้สึกขัดใจขณะรับการบำบัด เนื่องจากจะหวนไปนึกถึงเหตุการณ์ในช่วงเด็กของเธอ ซึ่งเธอจะได้รับความรู้สึกปลอดภัยเมื่อพินหลังกับราวเตียงเด็กเพื่อความมั่นใจว่าเธอยังมีส่วนหลัง. เธอทำเช่นนั้นทุกครั้งเมื่อเธออยู่ในสภาพตื่นตระหนกกลัวว่าร่างเธอจะแตกเป็นเสี่ยง ๆ. ตอนเริ่มต้นการบำบัด มีหลายครั้งเมื่อเธอรู้สึกงุนงงสับสนแต่พอได้สัมผัสนิ้วมือของข้าพเจ้าที่เคาะหลังเธอ ทำให้ระลึกถึงความรู้สึกปลอดภัยแบบที่เธอเบียดหลังเข้ากับราวเตียงเด็กเป็นความสัมพันธ์แห่งการปลอบประโลม ที่ทำให้เธอมั่นใจว่าร่างกายเธอยังอยู่ครบ ไม่มีอันตรายใดมาทำให้แตกเป็นเสี่ยงได้.

โดยกำหนดเวลา อีวาสามารถควบคุมตัวเองและเกิดพลังลดทอนแรงกระตุ้นสันดานดิบ, ความชอบความเจ็บปวด และความก้าวร้าวที่เคยทำร้ายเธอก่อนหน้านี้. หลังจากอีวาได้นำภาพเขียนของเธอมาที่ภาคการบำบัดได้ระยะหนึ่ง, เธอไม่เพียงได้รับรู้ว่าภาพวาดเหล่านั้นสัมพันธ์กับความเจ็บปวด, ความขัดแย้ง, ความรู้สึก และจินตภาพตัวเอง แต่ยังเกี่ยวกับวิธีรักษาตัวเองด้วย. เธอเริ่มที่จะรู้สึกถึงผลการรักษาจากภาพวาดของเธอ. แทนที่จะทำร้ายตัวเองด้วยการฉีกเนื้อของเธอหรือพยายามฆ่าตัวตายโดยการเฉือนปาดตัวเอง, อีวาเริ่มใช้เทคนิค 'การขูด' เขียนภาพ ขูดเป็นเส้นบนกระดาษ, ฆะโลมด้วยหมึกดำ ดังที่เห็นในรูปที่ ๑. นี่ก็แสดงถึงความคืบหน้าในการต่อกรกับความรู้สึกของเธอ.

ในช่วงรับจิตบำบัด, อีวาเริ่มที่จะสร้างจินตภาพของตัวเองที่ดีขึ้น. เธอสังเกตผู้อื่น, ดูพฤติกรรมของพวกเขา, และนำมาประกอบเป็นลักษณะที่เธอปรารถนา. ในช่วงเวลาเดียวกันนี้ เธอได้เขียนภาพชื่อ 'The Dala Horses' เป็นภาพม้าตุ๊กตาของชาวสวีเดนหลายตัว. รูปภาพชิ้นนี้มีความหมายชวนหัวสองนัย คือการรับรู้ที่ข้าพเจ้าเป็นบุคคลทรงพลัง (คล้ายกับม้าใช้งานของชาวสวีเดน) และการที่เธอเรียกตัวเองว่า 'ม้าใช้งาน' ในนามบัตรที่เธอออกแบบเมื่อตอนที่เธอออกสมัครงานด้านพาณิชยศิลป์.

อีวาเริ่มสนุกสนานมากขึ้น การเล่นเกมไปเป็นกิจกรรมที่

รูปที่ ๑ ภาพชุดบนแผ่นไม้

เธอชื่นชอบ. ในรูปที่ ๒ เธอวาดระบายรูปดาวบนใบเรือให้เป็นสัญลักษณ์ของผู้หญิงคนหนึ่งที่เคยดูแล สั่งสอนและแนะนำ เธอเสมือนบุตรของตัวเอง, แสดงเจตคติของแม่ที่ดีซึ่งเธอสามารถแยกแยะนำมาใส่ใจกับการถนอมรักษาตัวเอง และให้ความสนุกสนานแก่ชีวิต.

เมื่อการรับจิตบำบัดของเธอใกล้จะสิ้นสุดลง ฮิวาขอให้ทางภาคบำบัดผลิตรายการวีดิทัศน์ ซึ่งเธอหวังว่าอาจช่วยผู้อื่นใน 'การรวบรวมตั้งสติ' แม้ว่าอดีตของพวกเขาบาดเจ็บแล้วร้ายต่างจากของเธอ. เธอตั้งชื่อบนแผ่นวีดิทัศน์ว่า 'นัยสำคัญของเส้นวาดเขียนในชีวิตของฉัน' ซึ่งมีตัวเธอและภาพวาดเส้นของเธอจำนวนหนึ่งเป็นตัวประกอบ. ในบท ฮิวาพูดถึงนัยสำคัญของการวางตัวอยู่ท่ามกลางสิ่งที่จะนำพาไปสู่พัฒนาการเจริญเติบโตและการรวบรวมตั้งสติให้เป็นเสมือน 'ชิ้นเดียว' - เรื่องของจิตบำบัด.

รูปที่ ๒ ภาพเรือใบ

บทสรุป

ข้าพเจ้าได้พบบุคคลที่ประสบความสำเร็จในกิจวัตรประจำวันเนื่องจากผ่านเหตุการณ์ร้ายในอดีต แต่มีความสามารถพิเศษที่ทรงพลังช่วยกู้สุขภาพจิตได้. ในกรณีของฮิวา, พลังของเธออยู่ที่ศิลปะที่เธอแสดงให้เห็นตั้งแต่เริ่มการบำบัด เช่นตัวอย่างความทรงจำสมัยเด็กก่อนพูดได้ และสภาพความรู้สึกที่เธอไม่สามารถถ่ายทอดด้วยคำพูด ได้ปรากฏอยู่ในภาพเขียนและภาพสีของเธอ. ต่อมาในช่วงจิตบำบัด ความสามารถพิเศษของเธอที่เคยใช้สื่อสารและทำงานต่อต้านเหตุร้ายต่อจิตใจได้ลดลงเหลือน้อยกว่าสิ่งที่ให้ความเพลิดเพลินใจ, ซึ่งสะท้อนความสามารถของเธอในการล้างอารมณ์ให้บริสุทธิ์จน 'ไม่มีความเลวร้ายอีกแล้ว'. ฮิวา ดูว่ามีความเข้มแข็งที่ผิดธรรมชาติเป็นพลังที่ช่วยให้เธอรอดจากการกระทำร้ายได้ด้วยจิตใจที่แข็งแกร่ง.

วิพากษ์ - โดย อีดิธ เครเมอร์

การย้ายทางเพศต่อเด็กเล็กไม่เป็นข่าวมานาน จวบกระทั่งเมื่อไม่นานมานี้. การกระทำนี้ตั้งต้นจากสันดานพื้นฐานของมนุษย์ป่าเถื่อน, ซึ่งชอบความเจ็บปวด และจินตนาการวิปริตเพื่อฝันในช่วงต้นวัยเด็กอายุ ๔ ปีแรก. สำหรับคนปกติ, สภาพเพื่อฝันของพวกเขาจะหลุดพ้นและซึมซับไปเป็นกามารมณ์ปกติในผู้ใหญ่. แต่ถ้าไม่เป็นเช่นนั้น ผู้ใหญ่บางคนอาจถูก

แรงขับกระทำตามจินตนาการความเพ้อฝันในวัยเด็กของตน.

สำหรับเด็กเล็กที่ตกเป็นเหยื่อการทารุณกรรมของผู้ใหญ่, จินตนาการความเพ้อฝันอันไม่เพียงสาของพวกเขาได้ฝังอยู่ในชีวิตอย่างน่ากลัว ขยายตัวเป็นพลังที่ไร้มีโน้ททัศน์โดยตันทหาและกามารมณีนในวัยผู้ใหญ่. โดยธรรมชาติแล้วอารมณ์และร่างกายของเด็กเหล่านั้นยังไม่พร้อมสำหรับประสบการณ์เยี่ยงนั้น. อย่างไรก็ตาม เนื่องจากเด็กเหล่านั้นได้รับการปลุกฝังจินตนาการเพ้อฝันที่เหมือนกับกรกระทำย่ำยีของผู้ใหญ่, เด็กที่ถูกกระทำย่ำยีเด็กมักยอมรับไม่เพียงเป็นผู้ถูกย่ำยีแต่เป็นผู้ร่วมมือในการกระทำด้วย. ดังนั้นความผิดที่ไร้เหตุผลนี้จากการกระตุ้นเร้าการทารุณกรรมมากเกินไป และการถูกบังคับให้รับกระทำซ้ำ ๆ จึงต้องเยียวยาด้วยจิตบำบัด.

ในครั้งแรกที่อีวาเล่าให้นักจิตบำบัดเคอร์สตีนาคูปเฟอร์มานน์เกี่ยวกับความป่าเถื่อน, การกระทำย่ำยีที่น่ากลัวที่เธอต้องทนรับในวัยเด็ก มันพิศดารเกินไปจนทำให้เธอเกือบคิดว่าการป่วยของเธออยู่ในสภาพเพ้อฝัน. อย่างไรก็ตาม บันทึกที่รายงานป่วยของอีวามีหลักฐานสำคัญที่เชื่อได้. แฟรงค์, พ่อเลี้ยงของอีวาดูว่าจะนิยมความโหดร้ายทารุณแรงต่อเธอ ซึ่งเป็นลูกคนเล็กของภรรยาของเขายังไม่ปรารถน. รายงานของอีวาไม่มีการอ้างการกระทำของเขา. แม่ของอีวา ทั้งรักทั้งเกลียดอีวาอย่างเห็นได้ชัด. เธอไม่สามารถปลดแกลูกของเธอออกจากตัวเธอเองได้ เธอถึงกับจัดการทำศัลยกรรมเปลี่ยนใบหน้าลูกสาวของเธอให้เหมือนใบหน้าเธอ. ลิลเวีย ดูจะไม่ยอมรับว่าลูกของเธอเป็นสิ่งที่มีชีวิต ดังที่เธอใช้ซีเมนต์ดูโก้ไม่เพียงซ่อมแซมถ้วยชามกระเบื้องที่แตก ยังใช้เป็นกาวติดบาดแผลจากถูกทำร้ายบนร่างกายของลูกด้วย.

อีวาทำอะไรจึงมีชีวิตรอดมาได้ และยังสามารถควบคุมจิตใจจนเรียนจบมัธยมศึกษา, จบปริญญาตรี, และแม้ผ่านการกระทำจากผู้นิยมการทารุณโหดร้ายที่เรียกตัวเองว่า 'ผู้บำบัด' แล้วท้ายสุดก็ได้เลือกนักจิตบำบัดเยียวยาเธอ.

สภาพแวดล้อมของอีวาไม่ได้เลวร้ายไปเสียหมด. แม่ของเธอเป็นคนมีบุคลิกภาพและความสามารถในการสร้างสรรค์. นอกจากเรื่องการติดยา แม่ของเธอเป็นนักแสดงที่รับผิดชอบและมีมาตรฐานสูงทางศิลปะ แล้วยังมีสตาร์, แม่บ้านชาว

อเมริกันพื้นเมือง ทาสรับใช้ทางกามารมณณ์ของแม่ของเธอ, คอยพิทักษ์ดูแล ให้ความเมตตา และเป็นพี่เลี้ยงที่ดีสำหรับอีวา. นอกจากนั้นยังได้พักการกระทำย่ำยีในช่วงเข้าค่ายฤดูร้อน.

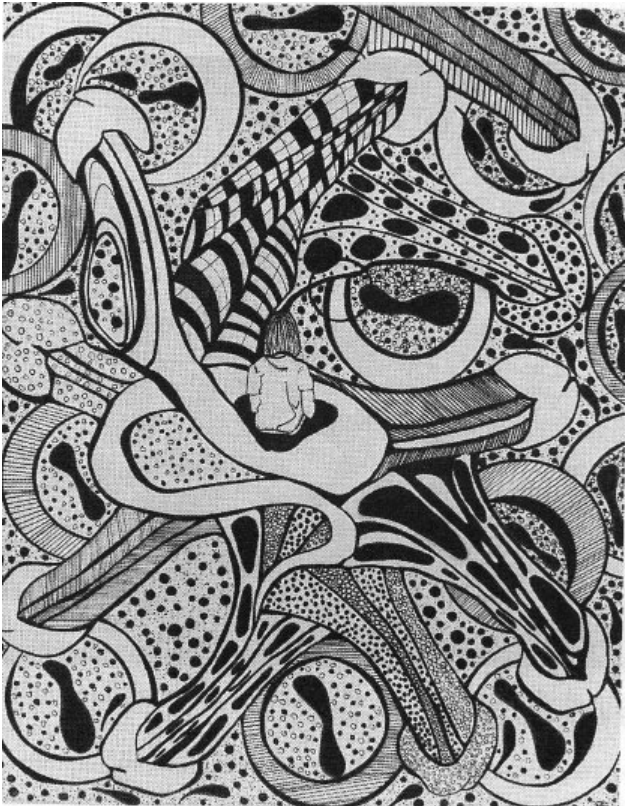
ในท้ายสุดเหนือสิ่งใดที่เราต้องเอาในความน่าทึ่ง ที่อีวาทายป่วยทางกายและจิตใจ เนื่องจากพรสวรรค์โดยนัยสัญลักษณ์ของการมีชีวิตในศิลปะกรรม. การวาดเขียนภาพได้เป็นที่อาศัยสื่อสารกับตนเอง เป็นที่สำหรับผู้ที่ไม่คาดคิดและพูดไม่ได้สามารถเป็นตัวตนได้.

ภาพวาดที่นำเสนอในบทความนี้ (เป็นส่วนน้อยจากผลงานคล้าย ๆ กันจำนวนมาก) สร้างความประทับใจของสิ่งผสมผสานที่แยกกันไม่ออก จินตภาพการร่วมเพศ, ความหมกมุ่น, การบังคับให้กระทำซ้ำ ๆ และองค์ประกอบความบริสุทธิ์ที่ผุดผ่องปรากฏร่วมกัน. เราเรียนรู้จากอีวาว่างงานศิลปะกรรมที่มีรูปลักษณะซ้ำ ๆ กันของเธอแสดงถึงอุปายการหลบหลีกความเจ็บปวดที่เธอค้นพบในวัยเด็ก ช่วยให้เธอสามารถทนต่อความเจ็บปวดและความสะอิดสะเอียนขณะที่ถูกกระทำย่ำยี.

การนับเป็นวิธีหนึ่งในการหลบหลีกความเจ็บปวดเหล่านั้น. อีวากล่าวว่า '...คราวหนึ่งโดยบังเอิญเธอเริ่มตั้งต้นนับทำให้รู้ถึงวิธีการอยู่รอดได้' เราเรียนรู้ว่าการนับของอีวาเชื่อมโยงกับความรู้สึกปลอดภัยที่เธอประสบในช่วงวัยเด็กดังเช่นเมื่อเธอฟังหลังดนตรีวงกรงของเตี้ยงเด็ก. เราสามารถติดตามความเกี่ยวข้องระหว่างประสบการณ์กับสิ่งที่จับต้องไม่ได้และนามธรรมของจำนวนและเส้นต่าง ๆ ที่ซึ่งเปิดโอกาสให้เธอมั่นใจไม่เพียงแต่จากความรู้สึกกดดันกับซีกรงของเตี้ยง แต่กับทุกสิ่งที่นับได้ และหรือเป็นเส้น.

ภาพชื่อ 'Counting' ที่แสดงอวัยวะเพศชายที่แข็งขันมที่หมา ปกคลุมและห้อมล้อมด้วยเส้นวาดนับไม่ถ้วน เป็นตัวอย่าง ว่าเส้นวาดเหล่านั้นเป็นตัวลดทอนความน่ากลัวให้แก่อีวา.

อีวาใช้รูปวงกลมให้ความรู้สึกของเอกภาพ, ความต่อเนื่อง, และสภาพเป็นตัวตนเอง. เมื่อใดก็ตามที่เธอประสบความสำเร็จในจินตนาการถึงรูปวงกลมในพื้นที่ที่หมายความว่าเธอ 'ไม่ได้สูญเสียไปทุกสิ่ง ...'. ในภาพ 'หลงอยู่ในที่เว้งว่าง' (รูปที่ ๓) ตรงใจกลางมีภาพวาดสวยงามของเด็กหญิงร่างเล็กนั่งหัน

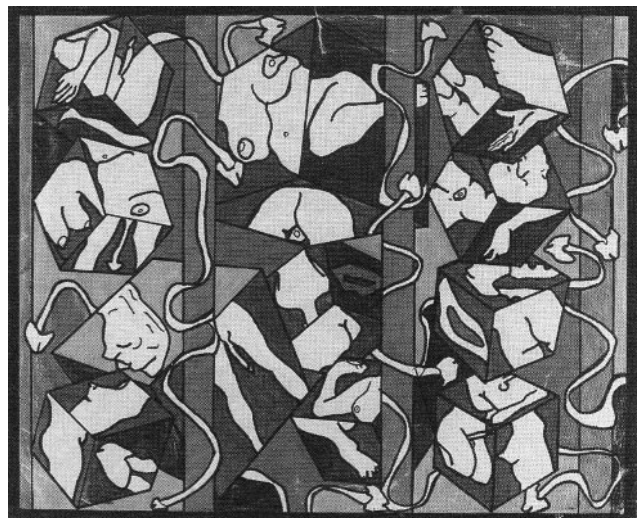
รูปที่ ๓ หลงอยู่ในความเว้งว้าง

หลังให้เรา. เธอนั่งขัดสมาธิบนสิ่งที่คล้ายงูแต่ก็คืออวัยวะเพศชายอยู่ทางด้านบนซ้าย. บริเวณเด็กผู้หญิงและพื้นที่ที่เธอนั่งไม่มีเส้น, ไม่มีจุด และรูปร่างกลมสีด่างจากส่วนอื่นของภาพที่เต็มไปด้วยสิ่งเหล่านั้นปกคลุมอยู่. นี่เป็นการแสดงความมั่นใจว่าอวัยวะเพศขนาดยักษ์เหล่านั้นได้หันหนีออกไปจากเธอ.

สิ่งที่สังเกตเห็นได้ยากมากในภาพเป็นรูปร่างกลมขนาดเล็กที่เด็กผู้หญิงเหลือบมองอย่างตั้งใจ. ภาพนี้แสดงความแตกต่างอย่างไม่น่าเชื่อระหว่างความมีชีวิตแสดงด้วยภาพเส้นที่อ่อนไหวของรูปเด็ก กับภาพรูปแบบความหมกมุ่น, แข็งทื่อ, ดุดันของเส้นที่แทรกในพื้นที่ภาพส่วนที่เหลือทั้งหมด. แม้ก่อนหน้าการรับจิตบำบัด ฮิวสามารถวาดรูปตัวเองให้ดูเป็นบุคคลที่สมบูรณ์มีชีวิตชีวา แม้เห็นเพียงด้านหลัง. ดูเหมือนว่าฮิวค้นพบตั้งแต่อยู่ในวัยเด็กเทคนิคการสะกดจิตตนเองชนิดที่ใช้ในวัฒนธรรมพิธีกรรมการรับสมาชิกใหม่ที่มีการทำให้บุคคลอยู่ในสภาพที่เจ็บปวดอย่างแรง หรืออยู่ในสภาพถูกรีดรอน

(คล้ายพิธีรับน้องใหม่ที่ทารุณในยุคนี้). แม้กระนั้น ไม่มีเทคนิคสำหรับการอยู่รอดใด ๆ เพียงพอ ที่จะป้องกันฮิวจากการเสียหายที่ยืดยาว ถ้ามองไปด้วยการถูกกระตุ้นเร้าทางเพศรุนแรง การรับรู้โลกความเป็นจริงของเธอมืดบอดพร่อง ในตอนแรกของการรับจิตบำบัด เธอพนันเสมอว่าไม่ว่าจะเป็นวัตถุอะไรในชีวิตประจำวันในสายตาของเธอคืออวัยวะเพศไปเสียหมด.

'เตียงเด็กและก้อนวัสดุก่อสร้าง' (รูปที่ ๔) เป็นสิ่งที่ทำให้ฮิวนึกถึงโลกแห่งการmarktที่แตกเป็นเสี่ยง และความพยายามของเธอที่หลบหนีเหตุการณ์ร้าย. เธออธิบายว่าเส้นสีเทาแสดงถึงซี่กรงเตียงเด็กของเธอ ที่ถูกบุกรุกโดยอวัยวะเพศชายลักษณะคล้ายงู. เราจำได้ว่าความรู้สึกการที่หลังของเธอกดชดกับซี่กรงเตียงทำให้เธอมีความรู้สึกถึงความปลอดภัยและความคงอยู่ครบ. แต่เมื่อซี่กรงอยู่เบื้องหน้าไม่ได้ให้ความรู้สึกปลอดภัย เพราะเธอมองลอดผ่านมันไป ก็เห็นแต่การต่อสู้อะละละวิวาทรุนแรงของพ่อแม่. โดยเธอกล่าวว่า '... เมื่อใดก็ตามที่พวกเขาไม่ได้มาทำร้ายฉัน พวกเขาจะทำร้ายกันเอง'. ในภาพเธอไม่ได้ให้ความหมายถึงการต่อสู้อะละละวิวาท แต่เธอกลับวาดก้อนวัสดุก่อสร้างจำนวนมาก ตกแต่งด้วยภาพชิ้นส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย. เข้าใจได้ว่าชิ้นส่วนเหล่านี้จะถูกนำมาประกอบเป็นตัวบุคคล โดยเฉพาะถ้ามีภาพชิ้นส่วนที่ไม่เกี่ยวข้อง

รูปที่ ๔ เตียงเด็กและก้อนวัสดุก่อสร้าง

กับเรื่องเพศในจำนวนที่เพียงพอ.

ตอนที่เด็ก อีวรั๊กที่จะเล่นกับก้อนวัสดุก่อสร้าง. เธอใช้ของเล่นเหล่านั้นเป็นอุปมาอุปไมยสำหรับการสร้างความเป็นตัวตน. ก้อนวัสดุก่อสร้างถูกวาดขึ้นตามมโนทัศน์อย่างมีฝีมือ. แม้กระนั้น จากความสับสนที่ครอบงำ ก้อนวัสดุก่อสร้างดูล่องลอยอยู่ และมีบางครั้งทีละลูเข้าหากัน. กฎทางการเห็นได้กลับตาลปัตร, โดยก้อนวัสดุก่อสร้างที่อยู่ทางด้านหลังมีขนาดใหญ่กว่าก้อนที่อยู่ใกล้. ตามนัยที่จะประกอบโดยรวมก้อนวัสดุในภาพควรมีขนาดเท่า ๆ กัน.

เราเข้าใจว่าเมื่ออีวรั๊กสัมผัสกับราวซี่กรงเตียงเด็กเพื่อห้อมล้อมป้องกันตัวเธอ สืบเนื่องจากการรับรู้ที่ไม่ปะติดปะต่อของสภาพแวดล้อมของความรุนแรงทางกามารมณ์. อย่างไรก็ตาม เธอได้สร้างโลกที่ราบรื่นที่มองผ่านซี่กรงสีขาวของเตียง. ราวซี่กรงเตียงเป็นสัญลักษณ์ที่สื่อกรอบหลักแห่งเหตุผลและข้อจำกัดที่ให้ข้อคิดโดยสตาร์ พี่เลี้ยงอันเป็นที่รักที่ได้ช่วยอีวรั๊กให้ได้มาซึ่งฝีมือและความรู้สึกเป็นตัวเอง. ถึงแม้ว่าภาพยังคงค่อนข้างแข็งทื่อ แต่ก็ยังเป็นชัยชนะ. มันเป็นภาพหนึ่งที่ไม่ใช่ภาพที่เธอสร้างขึ้นอย่างปลอดภัยจินตภาพแห่งกามารมณ์ และจุดดำทั้งหมดเป็น 'เซลล์มะเร็ง' ที่รุกรานภาพวาดของอีวรั๊กทั้งหมด.

การรวมกันของความสมบูรณ์แบบภาพลายเส้นและความสับสนเชิงมิติพื้นที่ปรากฏบ่อยมากในงานศิลปะของอีวรั๊ก. ตัวอย่างอันหนึ่งของการผสมรวมกันนี้ อยู่ที่หน้าปกหนังสือเล่มเล็กๆ ของเธอชื่อ 'ภาพในนรก'. ซึ่งเป็นตัวอย่างทักษะที่ดีเลิศของศิลปะแบบลวงตา ซึ่งเป็นรูปแบบศิลปะที่ใช้การวาดอย่างแม่นยำเพื่อทำลายระบบการรับรู้ทางการเห็น. เบาะแสที่ขัดกันของความเชื่อมโยงทางมิติพื้นที่ปรากฏแก่ผู้ดูอยู่ไปพร้อมๆกัน. เพราะฉะนั้น ภาพเคลื่อนไหวไปมา ซึ่งเป็นไปได้ยากที่จะตัดสินตำแหน่งของภาพต่างๆในพื้นที่นั้น. หน้าปกหนังสือเตรียมให้เราพร้อมสำหรับความสับสน และการแสดงแตกเป็นเสี่ยงพบได้ในหน้าภายในดูราวกับนรกในหนังสือ. อีวรั๊กหนังสือนี้ขึ้นก่อนเข้ารับจิตบำบัด. การเล่าเรื่องให้ตัวเองหรือเสมือนผู้ฟังที่ไม่มีชื่อยังไม่เพียงพอที่จะป้องกันไม่ให้เธอแสดงออกการทำลายตนเองของเธอ. ต่อมา ด้วยความช่วยเหลือ

เหลือทางจิตบำบัด, ศิลปะจึงเป็นวิธีสื่อสารแทนการกระทำ.

งานศิลปะชิ้นที่อีวรั๊กนำมาที่ภาคบำบัดเป็นภาพวาดบนแผ่นไม้ซูดที่ด้วยหมึกดำ (รูปที่ ๑). ในตอนทำภาพเธอชุดรุนแรงอย่างมีอารมณ์จนเนื้อเธอด้วย. รอยชุดในภาพโดดเด่นเป็นสีขาวบนผืนฉากสีดำ แต่ภาพใบหน้าและแขนของอีวรั๊กไม่ปรากฏบาดแผลเลย. โดยรวม ภาพนี้จึงแสดงออกถึงการกระทำเพื่อความบริสุทธิ์. การแสดงในภาพสื่อสารซับซ้อนหลากหลายขึ้นอยู่กับรอยเส้นที่เกิดจากระดับรุนแรงของการชุด.

ภายในภาพมีการแย่งที่, ลักษณะการปกป้อง, ปรากฏการณ์การส่งถ่าย และการทำให้บริสุทธิ์แสดงอยู่ร่วมกัน. ตรงกลางภาพมีเด็กชิวเข้มสีดำขนาดใหญ่อยู่เหนือศีรษะ. เส้นสีขาววาดร่างตัวเด็กได้สมจริงอย่างมาก. ภาพเด็กเป็นการย่อนนึกถึงเด็กหญิงตัวน้อยในภาพ 'หลงอยู่ในความเว้งว่าง' (รูปที่ ๓) ที่เด็กหันหลังให้เรา. แต่แม่เด็กในแผ่นไม้ซูดหันหน้าหาเรา เราก็ไม่สามารถเห็นใบหน้าของเธอเพราะว่าส่วนใบหน้านั้นได้ถูกชุดให้เลอะเลือนเป็นสีขาวที่แยกแยะไม่ออก. ในครึ่งล่างซีกขวาของภาพ ซึ่งมีรูปแม่อุ้มลูกในแขนที่วาดอย่างงดงามเกิดผลลักษณะเดียวกัน. ใบหน้าของแม่และเด็กถูกชุดออก. ภาพอีวรั๊กก็ดูผิดรูปผิดร่าง บีบขย่าวัดถูเปลี่ยนถ่ายประหลาดเป็นเข็มฉีดยาที่ขยายออกในสัดส่วนที่ใหญ่โตมาก. ภาพหน้าตาของเธอพอเห็นได้ในรอยชุดมีดวงตาที่เลื้อยไปทางซ้ายอย่างสงสัย. ในซีกขวาของภาพมีใบหน้าของคล้ายแพทย์ที่ผ่าตัดตกแต่งใบหน้าของเธอ มีตะเกียงติดบนศีรษะ. ใต้ลงมาทางด้านล่างบริเวณกลางภาพมีรูปเด็กเปลือยผิวดำที่ไร้มือและเท้า ล่องลอยอยู่ในความเว้งว่างเห็นร่างของเธอกลวง และมีพื้นที่รอยชุดสีขาวยื่นจากหว่างขาไปที่ท้องของเธอ.

ความคล้ายคลึงกันในรูปร่างและขนาดของเข็มฉีดยา ๓ แห่ง และไม้เท้า ๓ อันสังเกตได้ชัด. ทั้งไม้เท้าและเข็มฉีดยาแสดงนัยความป่วยและการ. ไม้เท้าเหล่านั้นบอกถึงเรื่องราวยุ่งยากพะรุงพะรังชั่วคราวที่เล่าแก่คุปเฟอร์มานันท์ (เธอได้รับบาดเจ็บที่ขา และต้องใช้ไม้เท้าอยู่ช่วงหนึ่ง) และเข็มแห่งความหายนะของลิลเวีย. เมื่อมองอย่างเสมอภาค ขึ้นแรกอีวรั๊กอาจกระทำการสละความคิดถึงเข็มฉีดยาที่ทำลายชีวิตของแม่เธอ

ไม่เท่าของคูปเฟอร์มานน์ช่วยเธอให้สุขภาพดีขึ้น. แม้ว่าภาพวาดบอกถึงบาดเจ็บที่อีวาได้รับในช่วงเริ่มวัยเด็ก แต่ในภาพกลับปราศจากจุดดำ ๆ ที่ปรากฏอยู่ในงานศิลปะของเธอเกือบทั้งหมด. ทั้งนี้แสดงถึงการเป็นตัวตนอย่างแท้จริงของเธอและเป็นการกระทำเพื่อการปลดแอกชั่วร้าย.

ในจินตภาพของอีวา จุดดำเป็นสัญลักษณ์ของเซลล์มะเร็ง. ครอบครัวของอีวาประมาณเธอว่าเป็น 'เมลิคพันธุ์เลว' เป็น 'มะเร็งของครอบครัว'. ความชั่วร้ายที่แทรกอยู่ในชีวิตของพ่อแม่ถูกส่งมรดกมาสู่ลูกสาวที่ต้องรับการบำบัดเป็นโทษกรรม. การเผชิญกับการกระทำของพ่อแม่อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ บีบให้อีวา ต้องรับทัศนคติของพ่อแม่เข้าได้สำนึกว่าเธอเป็นเซลล์มะเร็ง ซึ่งรุกรานงานศิลปะของเธออย่างต่อเนื่อง. ในบางครั้งแสดงออกเซลล์มะเร็งและรูปแบบอวัยวะเพศชายและหญิง และเส้นสีดำที่ช่วยป้องกันที่ถูกวาดในรูปแบบแข็งที่อดุดัน ซึ่งแตกต่างจากลักษณะเส้นที่อีวาแสดงความคิดของตัวเอง, เป็นการแสดงความคับแค้นใจได้สำนึกในอคติของพ่อแม่ที่รุกรานงานศิลปะของเธอ.

งานศิลปะของอีวาดูเหมือนจะเห็นจากการรุกรานความรู้สึกซ้ำ ๆ ที่ไม่สิ้นสุดมีความสำคัญต่อการกระทำเนื่องในสถานะ 'เมลิคพันธุ์เลว' และการรอดชีวิตอย่างฉิวเฉียดจากน้ำมือของพ่อแม่. ในงานศิลปะจึงต้องค้นหาสัญลักษณ์ในการนำเสนอครั้งแล้วครั้งเล่าจนกระทั่งผลกระทบค่อย ๆ หดไป.

ศิลปะของอีวาค่อย ๆ เปลี่ยนลักษณะ. ภาพงานศิลปะที่ทำในช่วงท้าย ๆ ของจิตบำบัดไม่ปรากฏเนื้อหาทางกามารมณ์ มีแต่การแสดงที่เกี่ยวกับความเป็นจริง. ภาพ 'Dala Horses' เป็นตัวอย่างให้เห็นว่าอีวาทำอะไรในช่วงท้ายของจิตบำบัดโดยผลิตงานศิลปะที่นุ่มนวลขึ้น. ภาพนี้แสดงการประกอบม้าตุ๊กตาสวีเดนที่มีชื่อเสียงในคริสต์ศตวรรษที่ ๑๘. การทับซ้อนและการเสียบทะลุเข้าหากันของม้าเหล่านั้น, การจัดวางม้าตัวเล็ก ๆ ไว้ด้านหน้าม้าตัวใหญ่ ทำให้ระลึกถึงย้อนไปถึงภาพวาดก่อนนิวสตุกก่อสร้างในรูปแบบที่ ๔. ในภาพวาดทั้งสองภาพมีส่วนประกอบของความยุ่งเหยิงสับสน. อย่างไรก็ตาม ภาพม้าดาล่าคล้ายคลึงไปรษณียบัตรที่คูปเฟอร์มานน์ส่งถึงอีวาจากประเทศสวีเดน ซึ่งมีรูปม้าดาล่าในจังหวัดคาร์ลนาขนาดต่าง ๆ กัน.

ดังนั้น ในขณะที่ก่อนนิวสตุกก่อสร้างดั้งเดิมของอีวามีขนาดเท่ากันหมด แต่ม้าดาล่ามีขนาดแตกต่างกัน. นอกจากนั้นไม่มีจินตภาพทางกามารมณ์ในภาพม้าดาล่า. ผลทั้งหมดดูเหมือนจะมีการถ่ายโอนเกิดขึ้นเชื่อมโยงก่อนนิวสตุกก่อสร้างของอีวาที่เป็นสิ่งแสดงถึงความนุ่มนวลในวัยเด็กที่น่าสะพรึงกลัวของเธอ เข้ากับตุ๊กตาที่นักจิตบำบัดชาวสวีเดนของเธออาจเคยเล่นเมื่อสมัยเด็ก.

การเชื่อมต่อกับวัยเด็กของอีวาปรากฏในรูปแบบที่ ๒ แสดงภาพเรือใบ ๔ ลำในอ่าวน้ำเงิน ที่งาล่าเรือใบสีขาวตัดกับเงาทะเลของทิวป่าเขา. เรือลำหนึ่งแปลกจากลำอื่นด้วยสัญลักษณ์ดาวห้าแฉก. อีวาอ้างว่าเรือเป็นสัญลักษณ์แทนสตาร์ ผู้ให้การชี้แนะทะนุถนอมเธอตอนวัยเด็ก. ความแตกต่างที่เรือลำหนึ่งแยกเห็นได้ชัดทำให้นึกถึงภาพวาดดอกไม้ที่แสดงนัยบุคคลที่มีปัญหาทางจิตรุนแรงที่เห็นดอกไม้ดอกหนึ่งแตกต่างจากดอกอื่น, ซึ่งตรงกลางอาจมีสีดำ, หรืออาจเป็นสีเข้มทั้งหมด, ดอกอาจเล็กกว่า, กลีบหายไปหนึ่งกลีบ ทำให้ดูแตกต่างจากดอกอื่น ซึ่งเป็นความรู้สึกของผู้เขียนภาพว่าเขาหรือเธอไม่เหมือนคนอื่น แต่ดอกไม้เหล่านั้นมักหายไปแล้ว และเรือใบที่มีสัญลักษณ์ดวงดาวดูว่ามีพลังมากกว่าลำอื่น แต่ดูว่ามัน กำลังคุกคาม. สตาร์เป็นหลักยึดเหนี่ยวด้านความปลอดภัยของอีวาในช่วงชีวิตน่ากลัวในวัยเด็ก และได้้นำความปรกิติทางจิตใจและให้ความเพลิดเพลินแบบโลกของเด็กแก่เธอ. แม่ของอีวาก็เป็นดารานักร้องที่มีชื่อเสียง สตาร์หญิงอเมริกันพื้นเมืองอาจปกคลุมภาพคุกคามของแม่ของอีวา ทำให้สตาร์กลายเป็นสัญลักษณ์ของความอ่อนโยน ทั้ง ๆ ที่สตาร์เป็นคนรักของแม่ที่เธอทั้งรักทั้งเกลียดกลัว, และเป็นผู้ที่สนองความต้องการทางกามารมณ์ของแม่เธอ ดังนั้นสัญลักษณ์บนเรือใบสีขาวอาจมีนัยที่ขัดแย้งสำคัญหลายอย่าง.

ดังนั้น แม่เมื่ออีวาหลงชัชชนะด้านสุขภาพอารมณ์ ก็ยังพบความเชื่อมต่อกับเหตุการณ์อำมหิตที่เกิดกับเธอในวัยเด็ก. แต่การหยุดความเชื่อมต่อโดยสิ้นเชิงกับเหตุการณ์ร้ายเหล่านั้น ก็จะทำให้อีวาเหลือแต่ความว่างเปล่า. ส่วนประกอบด้านที่นุ่มนวลจากวัยเด็กของเธอจึงเป็นสิ่งสนับสนุนกำลังใจ ดังเช่นก่อนนิวสตุกก่อสร้างแนะว่าโลกแห่งภาวะอารมณ์ที่กระจัดกระจาย

สามารถประกอบกันเป็นความจริง และบุคคลที่เป็นสมบัติของแม่ ก็สามารถป้องกันและให้การทะนุถนอมเธอ.

ข้อสรุป

ข้าพเจ้าได้วิพากษ์ภาพเขียนของอีวาสองสามภาพจากจำนวนมากภายใต้ *คูปเปอร์แมน* กับข้าพเจ้าได้ร่วมกันพิจารณาทั้งที่วาดก่อนและในช่วงรับการรักษา ซึ่งทำให้เราทั้งสองคนรู้สึกหดหู่ใจอย่างมาก. ผลงานทั้งหมดบอกเรื่องราวซ้ำ ๆ ของพยาธิสภาพของอีวา. ได้นำเพียงบางภาพมาวิพากษ์ในบทความนี้ ที่แสดงคุณสมบัติความอัจฉริยะเพราะเป็นสิ่งที่พบน้อยมาก.

ข้าพเจ้าไม่ได้บำบัดอีวา เพราะเธอไม่มีความจำเป็นต้องรับศิลปกรรมบำบัดเพื่อออกไปสู่ชีวิตเชิงสัญลักษณ์. เธอเป็นบุคคลที่มีความสามารถพิเศษ ที่ค้นพบนัยสำคัญของเส้นในภาพวาดของเธอ. ต่อมาเมื่อเข้ารับจิตบำบัด ทำให้เธอเข้าใจในความหมายของเส้นวาดเขียนที่เธอทำได้.

ในบริบทดังกล่าว ข้อสังเกตของ Ernst Federn เป็นเรื่องน่าสนใจ. เฟเดิร์นเป็นนักสังคมสงเคราะห์ที่ผ่านการอบรมด้านจิตวิเคราะห์ ซึ่งได้ทำงานอยู่หลายปีในระบบทันตกรรมออสเตรเลียที่ส่งเสริมให้นักโทษทำงานศิลปะ. แม้ทั้งพื้นที่และวัสดุมีพร้อมสำหรับการทำงาน แต่ไม่มีนักศิลปกรรมบำบัดในระบบนี้เลย.

เฟเดิร์นทำงานกับบุคคลที่มีปัญหารุนแรงทางจิต ซึ่งมี

จำนวนมากที่ต้องโทษตลอดชีวิต โดยที่เขาได้สังเกตว่าผู้ที่สามารถทำงานศิลปะมีการพยากรณ์โรคดีกว่าผู้ที่ไม่สามารถ. ไม่ว่างานศิลปะเหล่านั้นจะมีความผิดปกติหรือมีพยาธิสภาพเป็นอย่างไร.

ประสบการณ์ทางทัศนศิลป์, การได้ยินมาและการเคลื่อนไหวด้านสุนทรียภาพนั้นมาก่อนการได้มาของภาษา. แนวคิดนี้อาจเป็นเหตุผลหนึ่งที่ว่าทำไมทัศนศิลป์เช่นเดียวกับนาฏศิลป์และดุริยางคศิลป์สามารถให้รูปร่างและโครงสร้างต่อประสบการณ์การรับรู้ที่เกิดขึ้นก่อนที่จะหล่อหลอมเป็นคำพูด. หรือไม่เช่นนั้น ศิลปะอาจมีภาษาที่สามารถบอกถึงสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งที่แปลกประหลาดป่าเถื่อน, โหดร้ายทารุณ, มีความผิดและหวงห้ามไม่ให้พวกเขาสามารถมีสติสัมปชัญญะที่จะพูด. บ่อยครั้งที่ประสบการณ์แบบหลัง แม้ว่าอาจเกิดขึ้นในช่วงหลังของชีวิตก็ตาม ได้สัมผัสกับสิ่งต่าง ๆ แล้วก่อนเริ่มพูด. เมื่อภาพได้เข้าแทนที่คำพูด จึงมีความสำคัญที่การสร้างงานศิลปะควรเป็นการลงทุนไต่ล่าที่ให้ผลสูง ขึ้นอยู่กับฝีมือของผู้สร้างสรรค์ ความมุ่งมั่นและเวลาที่ทุ่มเทที่สูงที่สุด. งานที่ผลิตออกมานั้นจึงจะมีชีวิตที่ยั่งยืนในตัวของมันเองและเกิดรู้สึกสมจริง. ศิลปกรรมบำบัดสามารถเป็นสิ่งช่วยเหลือที่ทรงพลังในการควบคุมสมดุลทางอารมณ์ และยังสามารถนำไปใช้เสริมงานจิตบำบัดแบบสนทนาดังกรณีที่เสนอในเอกสารนี้.

Abstract "The Importance of Lines" in Art Therapy Lertsiri Bovornkitti*

*Srinakharinwirot University, Bangkok, Thailand

A case study of Eva, a mentally aberrant victim of outlandish and cruel sexual maltreatment by her mother and stepfather since early childhood, was used to elucidate the case of a patient with artistic talent who applied art for self-moderation of her mental aberration. The patient started drawing and painting to depict the story of her suffering. The case was an example of the way that art, as symbolic living, can be used as a language without words to reveal hidden emotions. A discussion by Edith Kramer, an art therapist, recalled the importance of lines in Eva's artworks that constituted a powerful aid in maintaining her emotional balance. Art can also serve to complement verbal psychotherapy, as this paper documents.

Key words: art therapy, psychotherapy, lines in drawing